

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 2 września 2020 r.

Sąd Rejonowy w Toruniu II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący:	Sędzia Marek Tyciński
Protokolant:	sekr. sądowy Marcin Szymczak

przy udziale Prokuratora Prokuratury Rejonowej Toruń-Wschód w T. M. L.

po rozpoznaniu w dniu 7 stycznia, 13 lutego i 20 sierpnia 2020 r.

sprawy:

oskarżonego R. J. urodz. (...) w Ł. syna A. i M. z d. S.

oskarżonego o to, że:

w dniu 1 czerwca 2019r. ok. godz. 08:30 w miejscowości G. na drodze nr(...), na wysokości (...)kilometra drogi, kierując pojazdem N. (...) jadąc w kierunku w C. umyślnie naruszył zasady bezpieczeństwa w ruchu drogowym określone w: art. 3 ust. 1, art. 19 ust. 1, art. 22 ust. 1, art. 24 ust. 1-3 ustawy z dnia 20 czerwca 1997 roku Prawo o ruchu drogowym (tekst jednolity z dnia 9 października 2018r. (Dz. U. z 2018r. z poz. 1990), w ten sposób, że przekraczając administracyjnie dopuszczalną prędkość podjął manewr wyprzedzania jadącego jego pasem ruchu pojazdu V. nr rej. (...), bez uprzedniego czy istnieją warunki do bezpiecznego wykonania manewru, zjechał na przeciwny pas ruchu i nie ustąpił pierwszeństwa przejazdu prawidłowo poruszającemu się pojazdowi marki S. (...) o nr rej. (...) nadjeżdżającemu przeciwnym pasem ruchu, doprowadzając do czołowego zderzenia z tym pojazdem, w wyniku czego pasażerowie pojazdu N. (...): D. R. na skutek wstrząsu pourazowego w następstwie doznanych obrażeń wielonarządowych poniosła śmierć na miejscu, a K. J. doznała obrażeń w postaci: wieloodłamowego złamania kości czołowej lewej z wgłębieniem odłamów z krwakiem przymózgowym, otwartego złamania kości skokowej prawej, które spowodowały naruszenie czynności narządów ciała trwających powyżej siedmiu dni, opisane w art. 157 § 1 kk, a pasażerowie pojazdu S. O.: K. D. (1) doznał obrażeń ciała w postaci zmiżdżenia pięty prawej, urazu kończyny prawej, które spowodowały naruszenie czynności narządu ruchu powyżej siedmiu dni, opisane w art. 157 § 1 kk, K. D. (2) doznała obrażeń pod postacią rozerwania jelita krętego, korzenia krezki jelita i sieci większej z rozlanym zapaleniem otrzewnej, obustronnej odmny opłucnowej, krwawienia do jamy opłucnowej, które spowodowały ciężki uszczerbek na zdrowiu w postaci ciężkiej choroby realnie zagrażającej życiu opisany w art. 156 § 1 pkt 2 kk, J. D. (1) doznał obrażeń ciała w postaci złamania 3 kręgu kręgosłupa lędźwiowego, które spowodowały naruszenie czynności narządu ruchu trwający powyżej siedmiu dni, opisane w art. 157 § 1 kk, a J. D. (2) na skutek wstrząsu pourazowego w następstwie doznanych obrażeń narządów jamy brzusznej i klatki piersiowej poniosła śmierć,

tj. o czyn z art. 177 § 2 kk w zb. z art. 177 § 1 kk w zw. z art. 11 § 2 kk.

orzeka

I. uznaje oskarżonego R. J. za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu, tj. występku z art. 177§1 kk i art. 177 § 2kk w zw. z art. 11 § 2 kk i za to na podstawie art. 11 § 3 kk w zw. z art. 177§2kk wymierza mu karę 6 (sześciu) lat pozbawienia wolności;

II. na podstawie art. 42§1kk i art. 43§1kk orzeka wobec oskarżonego zakaz prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych na okres 10 (dziesięciu) lat;

III. na podstawie art. 63§4kk na poczet orzeczonego zakazu prowadzenia pojazdów zalicza okres zatrzymania prawa jazdy począwszy od 1 czerwca 2019r.

IV. na podstawie art. 46§2kk orzeka od oskarżonego na rzecz:

a) K. D. (2) nawiązkę w wysokości 30000 zł (trzydziestu tysięcy złotych),

b) K. D. (1) nawiązkę w wysokości 5000 zł (pięciu tysięcy złotych),

c) J. D. (1) nawiązkę w wysokości 5000 zł (pięciu tysięcy złotych),

d) K. R. nawiązkę w kwocie 20000 zł (dwadzieścia tysięcy złotych),

e) K. J. nawiązkę w kwocie 5000 zł (pięć tysięcy złotych)

V. na podstawie art. 43b kk orzeka podanie wyroku do publicznej wiadomości poprzez opublikowanie go na stronie internetowej tutejszego sądu na okres 2 (dwóch) miesięcy;

VI. zasądza od oskarżonego na rzecz K. D. (2) kwotę 1776 zł (tysiąc siedemset siedemdziesiąt sześć złotych) tytułem zwrotu kosztów pomocy prawnej udzielonej z wyboru;

VII. zasądza od oskarżonego na rzecz K. D. (1) kwotę 1776 zł (tysiąc siedemset siedemdziesiąt sześć złotych) tytułem zwrotu kosztów pomocy prawnej udzielonej z wyboru;

VIII. zwalnia oskarżonego od uiszczenia opłaty, a kosztami należnymi dla sądu obciąża Skarb Państwa.

UZASADNIENIE

UZASADNIENIE			
Formularz UK 1	Sygnatura akt	II K 1272/19	
Jeżeli wniosek o uzasadnienie wyroku dotyczy tylko niektórych czynów lub niektórych oskarżonych, sąd może ograniczyć uzasadnienie do części wyroku objętych wnioskiem. Jeżeli wyrok został wydany w trybie art. 343, art. 343a lub art. 387 k.p.k. albo jeżeli wniosek o uzasadnienie wyroku obejmuje jedynie			

rozstrzygnięcie o karze i o innych konsekwencjach prawnych czynu, sąd może ograniczyć uzasadnienie do informacji zawartych w częściach 3–8 formularza.			
USTALENIE FAKTÓW			
Fakty uznane za udowodnione			
Lp.	Oskarżony	Czyn przypisany oskarżonemu (ewentualnie zarzucany, jeżeli czynu nie przypisano)	
1.1.1.	R. J.	<p>Oskarżony został uznany za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu, tj. tego, że w dniu 1 czerwca 2019r. ok. godz. 08:30 w miejscowości G. na drodze nr (...), na wysokości (...) kilometra drogi, kierując pojazdem N. (...) jadąc w kierunku w C. umyślnie naruszył zasady bezpieczeństwa w ruchu drogowym określone w: art. 3 ust. 1, art. 19 ust. 1, art. 22 ust. 1, art. 24 ust. 1-3 ustawy z dnia 20 czerwca 1997 roku Prawo o ruchu drogowym (tekst jednolity z dnia 9 października 2018r. (Dz. U. z 2018r. z poz. 1990), w ten sposób, że przekraczając administracyjnie dopuszczalną prędkość podjął manewr wyprzedzania jadącego jego pasem ruchu pojazdu V. nr rej.</p>	

(...), bez uprzedniego czy istnieją warunki do bezpiecznego wykonania manewru, zjechał na przeciwny pas ruchu i nie ustąpił pierwszeństwa przejazdu prawidłowo poruszającemu się pojazdowi marki S. (...) o nr rej. (...) nadjeżdżającemu przeciwnym pasem ruchu, doprowadzając do czołowego zderzenia z tym pojazdem, w wyniku czego pasażerowie pojazdu N. (...): D. R. na skutek wstrząsu pourazowego w następstwie doznanych obrażeń wielonarządowych poniosła śmierć na miejscu, a K. J. doznała obrażeń w postaci: wieloodłamowego złamania kości czołowej lewej z wgłębieniem odłamów z krwiakiem przymózgowym, otwartego złamania kości skokowej prawej, które spowodowały naruszenie czynności narządów ciała trwających powyżej siedmiu dni, opisane w art. 157 § 1 kk, a pasażerowie pojazdu S. O.: K. D. (1) doznał obrażeń ciała w postaci zmiążdżenia pięty prawej, urazu kończyny prawej, które spowodowały naruszenie czynności narządu ruchu powyżej siedmiu dni, opisane w art. 157 § 1 kk, K. D. (2) doznała obrażeń pod postacią rozerwania jelita krętego, korzenia krezki jelita i sieci większej z rozlanym zapaleniem

		<p>otrzewnej, obustronnej odmy opłucnowej, krwawienia do jamy opłucnowej, które spowodowały ciężki uszczerbek na zdrowiu w postaci ciężkiej choroby realnie zagrażającej życiu opisany w art. 156 § 1 pkt 2 kk, J. D. (1) doznał obrażeń ciała w postaci złamania 3 kręgu kręgosłupa lędźwiowego, które spowodowały naruszenie czynności narządu ruchu trwający powyżej siedmiu dni, opisane w art. 157 § 1 kk, a J. D. (2) na skutek wstrząsu pourazowego w następstwie doznanych obrażeń narządów jamy brzusznej i klatki piersiowej poniosła śmierć,</p> <p>tj. czynu z art. 177 § 2 kk w zb. z art. 177 § 1 kk w zw. z art. 11 § 2 kk.</p>	
Przy każdym czynie wskazać fakty uznane za udowodnione	Dowód	Numer karty	
W dniu 1 czerwca 2019 roku, w godzinach porannych, R. J. kierował samochodem N. (...) o numerach rejestracyjnych (...), docelowo jadąc do K. W aucie oprócz niego znajdowała się jego dziewczyna - D. R., która zajmowała miejsce pasażera obok kierowcy, a także jego siostra - K. J., która siedziała z tyłu, tuż za pasażerem. R. J. poruszał się po	zeznania K. D. (1)	143-144, 431	

drodze krajowej nr (...), przejeżdżając około godz. 8:30 przez miejscowość G.. Na tym samym pasie ruchu poruszał się pojazd marki V. o numerach rejestracyjnych (...), którym kierował M. B., zaś jako pasażer znajdował się w nim M. M.. Nawierzchnia drogi była sucha i czysta. Nie padało, było słonecznie. W tym samym czasie, w przeciwnym kierunku, tą samą drogą poruszał się kierujący samochodem marki S. (...) o numerach rejestracyjnych (...) K. D. (1). W jego aucie znajdowała się także żona - K. D. (2) i dwoje dzieci - J. D. (2) oraz J. D. (1). R. J. przekroczył administracyjnie dopuszczalną prędkość, bowiem poruszał się około 118 km/h. Podjął on manewr wyprzedzania pojazdu marki V. o nr rej. (...), bez uprzedniego upewnienia się czy istnieją warunki do bezpiecznego wykonania tego manewru. R. J. zjechał na przeciwny pas ruchu i nie ustąpił pierwszeństwa przejazdu prawidłowo poruszającemu się pojazdowi marki S. (...) nadjeżdżającemu przeciwnym pasem ruchu z prędkością około 91 km/h, doprowadzając do czołowego zderzenia z tym pojazdem. W konsekwencji pasażerowie pojazdu N. (...): D. R. na skutek wstrząsu pourazowego w

następstwie doznanych obrażeń wielonarządowych poniosła śmierć na miejscu, zaś K. J. doznała obrażeń w postaci: wieloodłamowego złamania kości czołowej lewej z wgłębieniem odłamów z krwiakiem przymózgowym, otwartego złamania kości skokowej prawej, które spowodowały naruszenie czynności narządów ciała trwających powyżej siedmiu dni. Z kolei pasażerowie pojazdu S. (...): K. D. (1) doznał obrażeń ciała w postaci zmiżdżenia pięty prawej, urazu kończyny prawej, które spowodowały naruszenie czynności narządu ruchu powyżej siedmiu dni, K. D. (2) doznała obrażeń pod postacią rozerwania jelita krętego, korzenia krezki jelita i sieci większej z rozlanym zapaleniem otrzewnej, obustronnej odmy opłucnowej, krwawienia do jamy opłucnowej, które spowodowały ciężki uszczerbek na zdrowiu w postaci ciężkiej choroby realnie zagrażającej życiu, J. D. (1) doznał obrażeń ciała w postaci złamania 3 kręgu kręgosłupa lędźwiowego, które spowodowały naruszenie czynności narządu ruchu trwający powyżej siedmiu dni, natomiast J. D. (2) na skutek wstrząsu pourazowego w

następstwie doznanych obrażeń narządów jamy brzusznej i klatki piersiowej poniosła śmierć. Zachowanie kierującego samochodem marki N. było bezpośrednią przyczyną zdarzenia drogowego, zaś kierujący S. nie przyczynił się do zaistnienia wypadku. Stan techniczny obu pojazdów nie miał wpływu na zaistnienie wypadku drogowego.		
zeznania K. D. (2)	148-149, 431	
zeznania J. D. (1)	152-153	
zeznania M. B.	27-38, 493v	
zeznania M. M.	34-36, 438v	
ustna opinia biegłego	494	
opinia biegłego z przeprowadzonych badań wypadku drogowego	332-356	
protokół oględzin miejsca wypadku	18-26	
protokoły oględzin pojazdów N. i S.	32-33, 38-39	
protokół oględzin i otwarcia zwłok D. R. wraz z opinią sądowo -lekarską	189-194	
protokół oględzin i otwarcia zwłok J. D. (2) wraz z opinią sądowo -lekarską	195-199	

opinia sądowo - lekarska dot. J. D. (1)	211-212		
opinia sądowo - lekarska dot. K. D. (2)	214-215		
protokół oględzin pojazdu N. (...)	224-225		
opinie z zakresu wypadków drogowych dot. pojazdów N. i S.	227, 232		
protokół oględzin pojazdu S. (...)	233-235		
opinia sądowo - lekarska dot. K. J.	245-246		
opinia sądowo - lekarska dot. K. D. (1)	321-322		
R. J. nie był dotychczas karany sądownie.	informacja dot. karalności	53	
Fakty uznane za nieudowodnione			
Lp.	Oskarżony	Czyn przypisany oskarżonemu (ewentualnie zarzucany, jeżeli czynu nie przypisano)	
1.2.1.			
Przy każdym czynie wskazać fakty uznane za nieudowodnione	Dowód	Numer karty	
OCena DOWOdów			

Dowody będące podstawą ustalenia faktów			
Lp. faktu z pkt 1.1	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu	
	zeznania K. D. (1)	<p>Z zeznań świadka wynika, że tuż przed wypadkiem zauważył, że na tym samym pasie którym się poruszał z prędkością 90-100 km/h, znajduje się jadący z przeciwka pojazd, który wykonywał manewr wyprzedzania busa. K. D. (1) przyznał, że wówczas zaczął gwałtownie hamować, by zjechać na "margines" drogi, lecz pojazd, którym poruszał się oskarżony również zjechał w tę samą stronę. K. D. (1) opisał ponadto obrażenia, których doznał w wyniku wypadku. W ocenie Sądu zeznania powyższego świadka są w całej rozciągłości prawdziwe. Przedstawiony przez niego przebieg wypadku jest spójny z wersją zaprezentowaną nie tylko przez jego żonę i częściowo syna, ale i M. B. i marką M.. Przebieg zdarzenia był przedmiotem analizy biegłego, który w sposób tożsamy z wersją zaprezentowaną przez świadka wskazał, że w K. D. (1) w żaden sposób nie przyczynił się do zaistnienia wypadku, zaś bezpośrednią przyczyną zdarzenia drogowego było</p>	

		nieprawidłowe postępowanie R. J.. Z kolei na okoliczność doznanych przez K. D. (1) obrażeń powołano opinię sądowo-lekarską.	
zeznania K. D. (2)	<p>Świadek przedstawiła wersję wydarzeń odnośnie przebiegu zdarzenia drogowego, która pokrywa się z depozycjami jej męża. Podkreśliła, że tuż przed wypadkiem była zaskoczona, że na pasie ruchu, którym się poruszali, pojawił się samochód, którym kierował oskarżony. K. D. (2) kategorycznie zaprzeczyła, by jej mąż wjechał na auto stojące na poboczu. Z uwagi na gwałtowny przebieg zdarzenia, świadek nie potrafiła odnieść się do wykonywania przez R. J. manewrów. K. D. (2) opisała ponadto obrażenia, których doznał w wyniku wypadku. Sąd ocenił zeznania powyższego świadka jako wiarygodne, z analogicznych powodów, które przytoczono odnośnie oceny zeznań jej męża. Biegły kategorycznie wykluczył, by K. D. (1) przyczynił się do zaistnienia wypadku, a nadto, by pojazd marki S. uderzył w stojący na poboczu samochód. Z kolei na okoliczność doznanych przez K. D. (2) obrażeń powołano opinię sądowo-lekarską.</p>		

zeznania J. D. (1)	<p>Świadek jest synem K. i K. D. (2). Jego depozycje są zgodne ze zgromadzonym w niniejszej sprawie materiałem dowodowym i dlatego też należało uznać je za wiarygodne. Przede wszystkim świadek potwierdził, że w dniu zdarzenia panowały dobre warunki atmosferyczne, zaś jego ojciec nie przekraczał prędkości i jechał "bezpiecznie", po czym z przeciwka wprost w ich samochód wjechało inne auto. Zeznania świadka odnoszące się do doznanych przez niego obrażeń są spójne z powołaną na tę okoliczność opinią sądowo - lekarską.</p>	
zeznania M. B.	<p>Świadek kierował pojazdem marki V. i poruszał się po tym samym pasie, co oskarżony przed podjęciem manewru wyprzedzania. Podał, że w pewnym momencie zobaczył w lewym lusterku, iż ostatni z samochodów jadący w kolumnie za nim rozpoczął wyprzedzanie, a jednocześnie, że z przeciwka z normalną prędkością jechał samochód marki S.. M. B. przyznał, że ocenił, iż oskarżony nie zdąży zakończyć manewru wyprzedzania, więc postanowił zjechać do pobocza, by zrobić miejsce, lecz R. J. "odbił" w drugą w stronę i</p>	

	<p>nastąpiło zderzenie dwóch aut. Sąd ocenił jego depozycje jako wiarygodne i uznał je za istotny dowód, który przyczynił się do dokonania ustaleń faktycznych na gruncie niniejszej sprawy. W ocenie Sądu zeznania R. B. są obiektywne, bowiem nie miał on żadnego powodu, by obciążać oskarżonego, zwłaszcza, że jest dla niego osobą obcą i przypadkowo stał się świadkiem zdarzenia drogowego. Jego depozycje są również spójne z zeznaniami K. i K. D. (2). Podkreślenia wymaga, że świadek zeznawał w sposób wyważony, bowiem zaznaczył, że widział jedynie, że oskarżony zbliżył się do lewego pobocza, przy czym nie jest w stanie określić czy następnie zatrzymał się czy też zwolnił.</p>	
zeznania M. M.	<p>Świadek był pasażerem samochodu, który prowadził M. B.. Zeznał, że zauważył, że auto, którym się poruszali, było wyprzedzane przez inny samochód, po czym z przodu zobaczył jadącą po swoim pasie S.. Dodał, że M. B. zjechał w stronę pobocza, by zrobić miejsce. Świadek przyznał, że nie widział momentu samego uderzenia, lecz kolega poinformował go, że doszło do wypadku. Zdaniem Sądu świadek relacjonował w sposób obiektywny, opierając się</p>	

	<p>na obserwacji sytuacji na drodze, jednocześnie odnosząc się wyłącznie do swoich spostrzeżeń. Biorąc pod uwagę powyższe, a także fakt, iż jego depozycje pokrywają się z ustaleniami faktycznymi poczynionymi w sprawie, Sąd uznał je za wiarygodne.</p>	
<p>opinia biegłego z przeprowadzonych badań wypadku drogowego</p>	<p>Sąd uznał, iż powyższą opinię biegłego należy określić jako szczegółową i wydaną w oparciu o zgromadzony w niniejszej sprawie materiał dowodowy, w tym w szczególności z uwzględnieniem protokołów sporządzonych przez funkcjonariuszy Policji oraz materiału pogładowego. W ocenie Sądu biegły poczynił prawidłowe, skrupulatne obliczenia prowadzące do rekonstrukcji przebiegu wypadku, w tym ustalenia wzajemnego usytuowania obu pojazdów oraz ich prędkości w momencie zderzenia, torów ruchów uczestników wypadku, miejsca kolidowania, a także oceny zachowania uczestników wypadku i możliwości uniknięcia zderzenia. Ekspertyza zawierała klarowne i logiczne wnioski, które Sąd przyjął jako własne.</p>	
<p>ustna opinia biegłego</p>	<p>Sąd podziela także wnioski sformułowane przez biegłego na rozprawie. Biegły w</p>	

	<p>sposób szczegółowy odniósł się do wersji zaprezentowanej przez oskarżonego i podtrzymał wnioski zawarte w opinii pisemnej.</p>	
	<p>Powołane na gruncie niniejszej sprawy opinie sądowo - lekarskie dotyczące K. D. (1), K. D. (2), K. J. i J. D. (1) pozwoliły odpowiednio zakwalifikować charakter obrażeń, których doznali w wyniku wypadku drogowego. Wydający je biegły zapoznał się z dokumentacją medyczną pokrzywdzonego i na podstawie fachowej wiedzy oraz doświadczenia odniósł się do uszkodzeń ciała, których doznała pasażerka. Dlatego też Sąd poczynił na podstawie tychże opinii ustalenia stanu faktycznego w tym zakresie. Analogicznie Sąd ocenił protokoły oględzin i otwarcia zwłok D. R. oraz J. D. (2) wraz z opinią sądowo -lekarską. Są to dowody pozwalające ustalić bezpośrednią przyczynę ich zgonów.</p>	
	<p>W toku niniejszej sprawy powołano również opinie z badań wypadków drogowych na okoliczność stanu technicznego pojazdów biorących udział w wypadku, a także wpływu tego stanu na zaistniałe zdarzenie. Biegły określił, że stan techniczny obu</p>	

	<p>pojazdów nie miał wpływu na zaistnienie wypadku drogowego. Sąd podziela wnioski niniejszych opiniach w całości, albowiem zostały sporządzone przez biegłych o uznanych kwalifikacjach, są jasne i szczegółowe. Należy podkreślić, że obie powyższe opinie zostały wydane po przeprowadzeniu oględzin pojazdów. Sąd nie dostrzega więc podstaw, aby uznać je za niewiarygodne w jakimkolwiek stopniu.</p>	
	<p>Sąd dał wiarę dowodom w postaci protokołom oględzin pojazdów oraz miejsca zdarzenia. Dokumenty te zostały przeprowadzone zgodnie z wymogami procedury karnej, a żadna ze stron nie zakwestionowała ich rzetelności ani prawdziwości. Również Sąd nie miał podstaw aby podważyć ich wiarygodność.</p>	
<p>informacja dot. karalności</p>	<p>Jest to dokument urzędowy, którego prawdziwość nie budzi wątpliwości.</p>	
<p>Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz</p>		

<i>niemające znaczenia dla ustalenia faktów)</i>			
Lp. faktu z pkt 1.1 albo 1.2	Dowód	Zwięźle o powodach nieuwzględnienia dowodu	
1.1.1	wyjaśnienia R. J.	<p>W toku postępowania przygotowawczego oskarżony nie przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu. Wyjaśnił, że przed wykonaniem manewru wyprzedzania ciężarówki upewnił się czy nie jedzie z naprzeciwka, następnie zredukował bieg i wjechał na lewy pas. Wskazał jednocześnie, że po kilku sekundach zobaczył jadący po tym pasie samochód, który poruszał się na tyle szybko, że oskarżony stwierdził, iż nie uda mu się wyprzedzić ciężarówki. Wówczas, według relacji oskarżonego, zdecydował się zjechać na lewe pobocze, co następnie uczynił, po czym zatrzymał się i w pojazd którym kierował miała uderzyć S. (...), którą poruszał się K. D. (1) z rodziną. Oskarżony zaprzeczył, by miał wyprzedzać pojazd marki V. oraz inne pojazdy, oprócz ciężarówki z plandeką. Podczas postępowaniem przed Sądem, oskarżony także nie przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu. Ponownie wskazał, że pojazd marki S. uderzył w stojący</p>	

samochód, którego był kierowcą.

Sąd uznał, iż wyjaśnienia oskarżonego polegają na prawdzie jedynie w części w której podał na jakiej trasie się poruszał oraz z kim podróżował. W pozostałym zakresie, a przede wszystkim w części w której oskarżony neguje swoją winę, nie można uznać ich za wiarygodne. Zdaniem Sądu stanowią one jedynie linię obrony R. J.. Podkreślić trzeba, że materiał dowodowy zgromadzony w ramach postępowania przygotowawczego, w tym zeznania świadków, stanowił podstawę wydania ekspertyzy biegłego z zakresu wypadku drogowego. Biegły określił, że bezpośrednią przyczyną wypadku drogowego było nieprawidłowe postępowanie oskarżonego, które polegało na niezachowaniu szczególnej ostrożności podczas podejmowania manewru wyprzedzania, niedostatecznej ocenie odległości nadjeżdżającego z przeciwka samochodu S. i podjęciu nieprawidłowego manewru w postaci zjazdu na lewo z jednoczesnym hamowaniem, co spowodowało nie ustąpienie pierwszeństwa kierującego pojazdem S.. Biegły określił, że samochód, którym

		<p>kierował K. D. (1) poruszał się z prędkością 91 km/h, zaś oskarżony z prędkością około 118 km/h. Z ekspertyzy wynika, że okoliczności odnośnie zatrzymania się samochodu N. na lewym poboczu przed zderzeniem nie znajdują potwierdzenia w śladach wypadku. Ślady wypadku na obu pojazdach oraz ich usytuowanie również o tym świadczą, bowiem gdyby samochód marki S. uderzył w stojący pojazd marki N., to musiałby on się przemieścić 25-30 metrów do tyłu. Tymczasem pojazdy po wypadku znajdowały się blisko siebie. Ślady hamowania ujawnione na miejscu zdarzenia wskazują na to, że kierujący pojazdem marki N. utracił kierowność pojazdu. Nie ulega wątpliwości, że oskarżony naruszył reguły ruchu drogowego, a jednocześnie brak jest podstaw do uznania, że kierujący samochodem marki S. przyczynił się do zaistnienia wypadku. Biorąc pod uwagę powyższe wina oskarżonego nie budzi wątpliwości.</p>	
zeznania K. J.	Świadek jest siostrą oskarżonego. Podczas przesłuchania w toku postępowania przygotowawczego nie potrafiła opisać przebiegu zdarzenia drogowego		

objętego zarzutem, bowiem wskazała, że podczas podróży korzystała z telefonu komórkowego i nawet nie zauważyła samochodu marki S., który nadjeżdżał z przeciwka. Podkreślenia wymaga, że świadek była przesłuchiwana wówczas miesiąc po wypadku. W toku postępowania przed Sądem K. J. zeznała, że z czasem przypomniało jej się, że R. J. zatrzymał się na poboczu, lecz nie potrafiła określić czy gwałtownie czy przez hamowanie.

W ocenie Sądu zeznania powyższego świadka nie zasługują na uwzględnienie. K. J. próbowała uwiarygodnić linię obrony przyjętą przez oskarżonego, która nie została uwzględniona. W ocenie Sądu świadek, tuż po wypadku złożyła szczere zeznania. Rzeczywiście, jako pasażerka, mogła nie zwrócić uwagi na manewry wykonywane przez brata, a nadto nie była zobowiązana do obserwowania drogi. Tym bardziej, że wypadek drogowy to zdarzenie o charakterze gwałtownym. Jednocześnie mało prawdopodobne jest, by dopiero z czasem przypomniała sobie fakt, iż jej brat się zatrzymał i to na przeciwległym pasie, a jednocześnie mimo, że było to zachowanie nadzwyczajne, nie

	<p>potrafiła odnieść się do tego, jak ono przebiegało. Biorąc pod uwagę powyższe, depozycje tego świadka złożone przed Sądem nie zasługują na uwzględnienie, zaś złożone w toku dochodzenia nie zawierają informacji, które przyczyniły się do dokonania ustaleń faktycznych na gruncie niniejszej sprawy.</p>	
<p>zeznania P. M.</p>	<p>Zeznania powyższego świadka nie przyczyniły się do dokonania ustaleń faktycznych na gruncie niniejszej sprawy. Nie widział on samego momentu zdarzenia drogowego, lecz nadjechał na miejsce 1-2 minuty po wypadku i jedynie rozmawiał z mężczyzną, który był jego naocznym świadkiem.</p>	
<p>zeznania K. R.</p>	<p>Świadek była matką D. R., która poniosła śmierć w wypadku. Nie posiada żadnych informacji na temat przebiegu przedmiotowego zdarzenia drogowego. Dlatego też Sąd uznał jej zeznania za nieistotne na gruncie niniejszej sprawy.</p>	
<p>PODSTAWA PRAWNA WYROKU</p>		
	<p>Punkt rozstrzygnięcia z wyroku</p>	<p>Oskarżony</p>

#	3.1. Podstawa prawna skazania albo warunkowego umorzenia postępowania zgodna z zarzutem	I	R. J.
Zwięźle o powodach przyjętej kwalifikacji prawnej			
<p>Przedmiotem ochrony przestępstwa określonego w art. 177 kk jest bezpieczeństwo życia i zdrowia ludzi, uczestniczących w sytuacjach, obejmowanych nazwą zbiorczą – ruchem lądowym, wodnym i powietrznym. W przeciwieństwie do przestępstw powszechnego narażenia na niebezpieczeństwo w komunikacji (art. 173 kk i art. 174 kk) art. 177 kk jest typem przestępstwa, do którego istoty należy nie tylko zagrożenie dla życia lub zdrowia, ale także naruszenie tych dóbr. Jest to więc przestępstwo skierowane wprost przeciwko życiu lub zdrowiu w sytuacji uczestniczenia w ruchu lądowym, wodnym lub powietrznym. Podmiotem czynu zabronionego określonego w art. 177 kk może być każdy uczestnik ruchu drogowego, wodnego lub powietrznego, do którego adresowane są zasady bezpieczeństwa obowiązujące w danej</p>			

dziedzinie. Obok reguł skodyfikowanych, na zasady bezpieczeństwa składają się reguły nieskodyfikowane, a wynikające jedynie z przepisów i z istoty bezpieczeństwa w ruchu. Zachowuje swoją aktualność stanowisko Sądu Najwyższego, iż „kierowca ma obowiązek nie tylko prowadzić pojazd zgodnie z obowiązującymi nakazami i zakazami, lecz winien on także zachować bezpieczną prędkość, czyli dostosować ją do konkretnych warunków drogowych, m.in. do natężenia ruchu, warunków atmosferycznych, widoczności, nawierzchni, i predyspozycji kierowcy” (OSNPG 1984, z. 4, poz. 24). Znamieniem strony przedmiotowej spowodowania wypadku jest naruszenie zasad bezpieczeństwa w ruchu. Pojęcie tych zasad obejmuje zarówno zasady ujęte w przepisach prawa drogowego lub regulujących komunikację kolejową, wodną lub powietrzną, jak też wynikające z istoty bezpieczeństwa w ruchu zasady prakseologiczne odnoszące się do danej sfery ruchu (por. uchwałę SN z 28 lutego 1975 r., V KZP 2/74, OSNKW 1975, nr 3, poz. 33). Zasady bezpieczeństwa dotyczące ruchu drogowego określone zostały w ustawie z dnia 20 czerwca

1997 r. - Prawo o ruchu drogowym (tekst jedn.: Dz. U. z 2005 r. Nr 108, poz. 908 z późn. zm.) Do najistotniejszych zasad ujętych w przepisach o ruchu drogowym należą zasady dotyczące włączania się do ruchu, wyprzedzania, wymijania, omijania, przechodzenia przez pieszych na drugą stronę jezdni. Doktryna i orzecznictwo do szczególnie ważnych zasad bezpieczeństwa w ruchu zaliczają zasadę ostrożnego i rozważnego prowadzenia pojazdów - w tym szybkości bezpiecznej - oraz zasadę ograniczonego zaufania do innych uczestników ruchu.(tak: A. Marek, Komentarz do art. 177 kk, Lex Omega). Przepięstwo spowodowania wypadku komunikacyjnego ma charakter skutkowy, konieczne więc jest ustalenie, że pomiędzy stwierdzonym naruszeniem zasad bezpieczeństwa w ruchu a zaistniałym wypadkiem zachodzi związek przyczynowy (por. wyrok SN z dnia 4 listopada 1998 r., V KKN 303/97, OSNKW 1998, nr 11-12, poz. 50). Przepięstwo z art. 177 § 1 kk jest przepięstwem nieumyślonym w znaczeniu art. 9 § 2 kk. Jednakże jego strona podmiotowa może różnić się nieco od innych przepięstw nieumyślonych. Sprawca przepięstwa z art.

177 § 1 kk narusza zasady ostrożności w ruchu drogowym, nie ma także zamiaru spowodowania skutków, o których mowa w tym przepisie, w sytuacji, gdy nastąpienie takiego skutku przewidywał albo mógł przewidzieć. Przepis z art. 177 § 2 kk jest występkiem nieumyślnym – skutek określony w tym przepisie, a więc śmierć innej osoby albo ciężki uszczerbek na jej zdrowiu bowiem zawsze jest nieumyślny. Zasady bezpieczeństwa w ruchu lądowym to przede wszystkim reguły zawarte w przepisach ustawy z 20 czerwca 1997 r. – Prawo o ruchu drogowym oraz reguły wynikające z różnych unormowań i istoty bezpieczeństwa ruchu. Podstawowymi wspólnymi zasadami są: zasada trzeźwości oraz ograniczonego zaufania. Nadto obowiązują kierowcę pojazdu zasady ostrożnego i rozważnego prowadzenia pojazdu, zachowania bezpiecznej szybkości oraz zachowania szczególnej ostrożności podczas jazdy w obszarze zabudowy.

Zebrany w sprawie materiał dowodowy jednoznacznie wskazuje, że oskarżony dopuścił się popełnienia zarzucanego mu czynu z art. 177 § 2 kk w zb. z art. 177 § 1 kk w zw. z art. 11 § 2 kk.

W ocenie Sądu – który podzielił w tym zakresie wnioski biegłego z zakresu ruchu drogowego – bezpośrednią przyczyną zdarzenia objętego zarzutem w niniejszej sprawie było nieprawidłowe postępowanie oskarżonego, które polegało na niezachowaniu szczególnej ostrożności podczas podejmowania manewru wyprzedzania, niedostatecznej ocenie odległości nadjeżdżającego z przeciwka samochodu S. i podjęciu nieprawidłowego manewru w postaci zjazdu na lewo z jednoczesnym hamowaniem, co spowodowało nie ustąpienie pierwszeństwa kierującego pojazdem S., w którym znajdowali się K. D. (1), K. D. (2) oraz J. D. (1) i J. D. (2). Biegły określił, że samochód, którym kierował K. D. (1) poruszał się z prędkością 91 km/h, zaś oskarżony z prędkością około 118 km/h. A. dopuszczalna prędkość na tym odcinku drogi wynosiła 90 km/h. Nie ulega wątpliwości, że oskarżony naruszył reguły ruchu drogowego, a jednocześnie analiza zgromadzonego materiału dowodowego pozwala stwierdzić, że brak było obiektywnych okoliczności uzasadniających podjęcie przez oskarżonego decyzji

o zmianie pasa ruchu. W żaden sposób nie utrudniały tego warunki drogowe, bowiem jezdnia była sucha i czysta. Zdaniem sądu oskarżony naruszył zasady bezpieczeństwa w ruchu drogowym umyślnie tj. oskarżony obejmował swą świadomością przekroczenie administracyjnie dopuszczalnej prędkości oraz podjęcie manewru wyprzedzania bez upewnienia się o bezpiecznej możliwości jego wykonania. Przed wyprzedzeniem oskarżony był obowiązany w szczególności upewnić się czy ma odpowiednią widoczność i dostateczne miejsca do wykonania manewru bez utrudnienia komukolwiek ruchu oraz zachować szczególną ostrożność, do czego się nie zastosował. Analiza dokumentacji fotograficznej z miejsca zdarzenia wskazuje, że tuż za miejscem zdarzenia znajduje się lekki łuk drogi w lewo, co dodatkowo umożliwia dobrą obserwację drogi przy wykonywaniu manewru wyprzedzania. Skutkiem zachowania oskarżonego, objętym winą nieumyślną, było spowodowanie wypadku w wyniku którego J. D. (2) i D. R. poniosły śmierć, zaś K. J., K. D. (1) i J. D. (1) odnieśli obrażenia powyżej 7 dni, natomiast K. D. (2) doznała ciężkiego

uszczerbku na zdrowiu. Biorąc pod uwagę powyższe, Sąd uznał, że R. J. jest winny popełnienia zarzucanego mu czynu, tj. spowodowania zderzenia czołowego pojazdów, w wyniku umyślnego naruszenia zasad bezpieczeństwa w ruchu drogowym, opisanych powyżej, zaś w konsekwencji wypadku śmierć na miejscu poniosły dwie osoby, zaś jedna doznała skutków z art. 156 § 1 pkt 2 kk oraz trzy z art. 157 § 1 kk. Prawdłowo więc przyjęto kwalifikację prawną z art. 177 § 2 kk w zb. z art. 177 § 1 kk w zw. z art. 11 § 2 kk. Oskarżony bowiem swoim zachowaniem wypełnił znamiona typu podstawowego przestępstwa spowodowania wypadku komunikacyjnego, lecz następstwem tego była zarówno śmierć dwóch osób, jak i ciężki uszczerbek na zdrowiu jednej z nich, a więc wypełnił znamiona typu kwalifikowanego z art. 177 § 2 kk. W myśl art. 11 § 2 kk, przepisy te pozostają w niniejszym przypadku w zbiegu.

#	3.2. Podstawa prawna skazania albo warunkowego umorzenia postępowania niezgodna z zarzutem		
---	--	--	--

Zwięźle o powodach przyjętej kwalifikacji prawnej			
#	3.3. Warunkowe umorzenie postępowania		
Zwięźle wyjaśnienie podstawy prawnej oraz zwięźle o powodach warunkowego umorzenia postępowania			
#	3.4. Umorzenie postępowania		
Zwięźle wyjaśnienie podstawy prawnej oraz zwięźle o powodach umorzenia postępowania			
#	3.5. Uniewinnienie		
Zwięźle wyjaśnienie podstawy prawnej oraz zwięźle o powodach uniewinnienia			
KARY, Środki Karne, PRzepadek, Środki Kompensacyjne i środki związane z poddaniem sprawcy próbie			
Oskarżony	Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Punkt z wyroku odnoszący się do przypisanego czynu	Przytoczyć okoliczności
R. J.	I	I	Na podstawie art. 11 § 3 kk w zw. z art.

177§2kk wymierza mu karę **6 lat pozbawienia wolności.**

Sąd podzielił stanowisko Sądu Najwyższego wyrażone w wyroku z dnia 8.05.1974 r. (OSNKW 1974/9/166), że porządek i bezpieczeństwo na drogach w dużym stopniu zależą od stosowania właściwej represji, która powinna stanowić jeden z istotnych elementów zwalczania i zapobiegania tej kategorii przestępstw. Zatem przy wymiarze kary zasadne było położenie akcentu na funkcję prewencji ogólnej, jaką powinna ona spełniać. Dla określenia wymiaru kary zasadnicze znaczenie ma reguła, by jej dolegliwość nie przekraczała stopnia winy oraz uwzględniała stopień społecznej szkodliwości czynu. W pierwszej kolejności należało podkreślić, że reguły postępowania, które złamał oskarżony są jednocześnie na tyle elementarne, że nawet niewielkie doświadczenie życiowe 21 – letniego mężczyzny nie było żadną przeszkodą, aby je uszanować. Stopień zawinienia uznać zatem należy za wysoki. Stopień społecznej szkodliwości czynu oceniany przez pryzmat elementów podmiotowo- przedmiotowych wymienionych w art. 115 § 2 kk należy ocenić

analogicznie. Oskarżony godził w dobro o niekwestionowanej wartości, jakim jest bezpieczeństwo w komunikacji. Warto podkreślić, że jego ogromne znaczenie społeczne wynika nie tylko z przepisów prawa, ale przede wszystkim z realiów życia codziennego, dostarczających licznych przykładów na to, że brak rozwagi i brawura młodych kierowców stanowi coraz częściej przyczynę tragedii o skutkach niemożliwych do odwrócenia. Znaczenie bezpieczeństwa na drodze rośnie wprost proporcjonalnie do rozwoju technicznego wyrażającego się m.in. udoskonalaniem parametrów i osiągnięć pojazdów mechanicznych, ich dostępnością oraz stale wzrastającym natężeniem ruchu. Tym bardziej więc konieczna jest dbałość o to, by zasady poruszania się po drogach publicznych nie ustępowały miejsca bezmyślności i skłonności do niepotrzebnego ryzyka. Waga obowiązków kierowcy, które naruszył jest bardzo duża i pozostaje w ścisłym związku z poważnymi konsekwencjami zdarzenia. Należało bowiem mieć na uwadze, że w wyniku działania oskarżonego nie doszło jedynie do uszkodzenia samochodów osobowych,

ale przede wszystkim do śmierci dwóch osób - młodej, 19-letniej, dziewczyny i 7-letniej dziewczynki. Poza tym cztery osoby odniosły obrażenia, w tym jedna ciężkie. W tym stanie rzeczy, kara wymierzona oskarżonemu nie mogła jedynie pozorować odpowiedzialności karnej za ciężki wypadek drogowy, lecz musiała stanowić dolegliwość stojącą we właściwej proporcji do skali wyrządzonego zła. Wypełnił on bowiem oba następstwa typizujące typ kwalifikowany wypadku komunikacyjnego z art. 177 § 2 kk.

Wymierzając karę Sąd wziął pod uwagę okoliczności łagodzące, które nie mogły jednak przesłonić ciężaru gatunkowego i okoliczności przestępstwa ani usunąć w cień jego rozległych i nieodwracalnych konsekwencji. Przede wszystkim należało wziąć pod uwagę, że oskarżony jest osobą dotychczas niekaraną sędownie, niemniej jednak mimo młodego wieku był trzykrotnie ukarany mandatem karnym za wykroczenia drogowe, w tym przekroczenie prędkości. Oczywiście Sąd miał na uwadze, że oskarżony jest sprawcą młodocianym, w

rozumieniu art. 115 § 10 k.k., bowiem dopuścił się zarzucanego mu czynu na 3 miesiące przed swoimi 21 urodzinami. Tym samym, w myśl art. 54 § 1 k.k., Sąd kierował się przede wszystkim tym, aby sprawcę wychować. Podkreślić należy, że dyrektywa wymiaru kary zawarta w art. 54 k.k. nie może być uznawana za generalną dyrektywę nakazującą pobłażliwe traktowanie takiego sprawcy (tak Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 23.04.1961 r., I KR 51/81, OSNKW 1981/10/53). Wzgląd na wychowawczą rolę kary nie oznacza bynajmniej łagodnego zawsze traktowania sprawców młodocianych, może niekiedy wskazywać na potrzebę dłuższego procesu ich resocjalizacji, a tym samym orzeczenia surowszej kary pozbawienia wolności dla umożliwienia realizacji tego celu”, jak również z poglądem wyrażonym w wyroku SN z dnia 15.03.1984 r. (I KR 40/84, OSNKW 1984/11-12/116), iż: „wymierzona młodocianemu sprawcy kara pozbawienia wolności w jej bezwzględnym wymiarze jest, przez swą nieuchronność, także – w rozumieniu art. 51 k.k. – elementem wychowania i wdrażania do przestrzegania porządku prawnego”. Przepis art. 54 §

1 k.k. nie zawiera wskazania prymatu kary wolnościowej lub też kary pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania, w procesie wychowania młodocianego sprawcy przestępstwa i jego wdrażania do przestrzegania porządku prawnego. Kara nadmiernie złagodzona, wtedy, gdy w istocie rzeczy nie zawiera żadnych realnych i bezpośrednich dolegliwości dla oskarżonego, a przy tym dotyczy oskarżonego już zdemoralizowanego, nie osiąga celów wychowawczych i nie wdraża do przestrzegania porządku prawnego. Przeciwnie. Taka kara, jeśli zostanie subiektywnie oceniona przez oskarżonego, jako brak kary, na ogół wyrabia (lub pogłębia) poczucie bezkarności, przekonanie o niesprawności systemu prawnego, o istnieniu mechanizmów umożliwiających uniknięcie prawnych dolegliwości i nie powstrzymuje od kontynuowania procederu popełniania przestępstw, jak też od podjęcia ich popełniania na nowo. Dlatego też, Sąd uznał, iż wymierzona oskarżonemu kara jest adekwatna do wyżej opisanych okoliczności.

R. J.	II	I	<p>Na podstawie art. 42§1kk i art. 43§1kk, Sąd orzekł wobec oskarżonego zakaz prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych na okres 10 lat. W sytuacji przypisania R. J. czynu z art. 177 § 2 kk w zb. z art. 177 § 1 kk w zw. z art. 11 § 2 kk możliwe, lecz nie obligatoryjne było orzeczenie wobec niego tytułem środka karnego zakazu prowadzenia pojazdów, przy czym w owej sytuacji Sąd winien rozważyć czy z zachowania sprawcy wynika wniosek, że lekceważy on zasady ostrożności i bezpieczeństwo innych uczestników ruchu, przez co stwarza zagrożenie w komunikacji (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 10 października 1988 r., V KRN 217/88, OSNPG 1989, nr 4, poz. 52). Zdaniem Sądu w przypadku oskarżonego okres zakazu winien wynosić 10 lat. Przekonywały o tym okoliczności czynu – a więc doprowadzenie do wypadku w wyniku zignorowania podstawowych zasad bezpieczeństwa, w zupełnie „prozaicznej” sytuacji drogowej, w konsekwencji którego śmierć poniosły dwie osoby. W ocenie Sądu orzeczony okres zakazu jest wystarczający dla spełnienia wszystkich swoich funkcji.</p>
-------	----	---	--

R. J.	III	I	Kierując się obligatoryjną treścią art. 63§ 4 kk Sąd na poczet orzeczonego zakazu prowadzenia pojazdów zaliczył okres zatrzymania prawa jazdy począwszy od 1 czerwca 2019 roku.
R. J.	IV	III	<p>Na podstawie art. 46§2kk Sąd orzekł od oskarżonego na rzecz:</p> <p>a) K. D. (2) nawiązkę w wysokości 30000 zł ,</p> <p>b) K. D. (1) nawiązkę w wysokości 5000 zł ,</p> <p>c) J. D. (1) nawiązkę w wysokości 5000 zł ,</p> <p>d) K. R. nawiązkę w kwocie 20000 zł ,</p> <p>e) K. J. nawiązkę w kwocie 5000 zł.</p> <p>Miarkując powyższe kwoty, Sąd wziął pod uwagę charakter obrażeń, których doznały poszczególne osoby, a także fakt, iż K. i K. D. (1) ponieśli niepowetowaną stratę w postaci śmierci dziecka. Sąd jednocześnie miał na względzie stopień winy oskarżonego i społecznej szkodliwości owego czynu, których zdaniem Sądu kwota nawiązki nie przekraczała.</p>
R. J.	V	I	Na podstawie art. 43bkk Sąd orzekł podanie wyroku do publicznej wiadomości poprzez opublikowanie go na stronie internetowej

			tutejszego sądu. Środek ten jest współmierny do stopnia społecznej szkodliwości i winy sprawcy, realizuje cele zapobiegawcze i wychowawcze, które ma osiągnąć w stosunku do oskarżonego, a także potrzeby w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa. Celowe jest również sięganie do tego środka w przypadku przestępstw nagminnie popełnionych na danym terenie, lub w określonym środowisku. Bez wątplenia skala przestępstw przeciwko bezpieczeństwu w komunikacji stale rośnie, co przemawiało o orzeczeniu go przez Sąd w niniejszej sprawie.
Inne ROZSTRZYGNĘCIA Zawarte w WYROKU			
Oskarżony	Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Punkt z wyroku odnoszący się do przypisanego czynu	Przytoczyć okoliczności
inne zagadnienia			
W tym miejscu sąd może odnieść się do innych kwestii mających znaczenie dla rozstrzygnięcia, a niewyjaśnionych w innych częściach uzasadnienia, w tym do wyjaśnienia, dlaczego nie zastosował określonej instytucji prawa karnego,			

zwłaszcza w przypadku wniosku o orzeczenie takiej instytucji przez stronę	
7. Koszty procesu	
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności
VI, VII	<p>Na podstawie art. 627 kpk, kierując się zapadłym w niniejszej sprawie rozstrzygnięciem Sąd zasądził od oskarżonego na rzecz:</p> <p>I. K. D. (2) kwotę 1776 zł tytułem zwrotu kosztów pomocy prawnej udzielonej z wyboru;</p> <p>II. K. D. (1) kwotę 1776 zł tytułem zwrotu kosztów pomocy prawnej udzielonej z wyboru.</p>
VIII	<p>Sąd zwolnił oskarżonego od opłaty i poniesionymi wydatkami obciążył Skarb Państwa, w myśl 624 § 1 kpk. Oskarżony przebywa na zwolnieniu lekarskim. Ponadto nałożono na niego nawiązki w łącznej wysokości 65.000 zł, które powinny mieć priorytetowy charakter. W związku z powyższym uiszczenie kosztów sądowych stanowiłoby dla R. J. nadmierną uciążliwość.</p>
Podpis	